

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Jarmilou Ďáskovou v právní věci žalobkyně: **A. H.**,, e.č. státní příslušnost, t.č. bytem Kneslova 3, 618 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2012, č.j.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutí ze dne 13.6.2012, č.j. rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Na základě výpovědi žalobce totiž žalovaný dospěl k závěru, že skutečnosti jím uváděné nelze podřadit důvodům pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, 13, 14, 14a) a 14b) zákona o azylu v platném znění a proto jeho žádost zamítl jako zjevně nedůvodnou z důvodu naplnění podmínek ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, v níž namítal, že správní orgán v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil ust. § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval. Pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 zákona o azylu, resp. minimálně

pro vztažení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení, svědčí o pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu. Navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

V doplnění k žalobě ze dne 3.10.2012 žalobce uvedl, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a), jelikož jeho vycestování by mu mohlo způsobit vážnou újmu v podobě ohrožení ze strany vymahačů dluhů v krajině jeho původu. Zároveň uvádí, že i v případě, že by se obrátil na Policii, tato mu není schopná zajistit dodatečnou ochranu. Poukázal na skutečnost, jak vyplývá z příručky UNHCR, že nejde jen o deklarovanou snahu státu pronásledování potlačit, či obětem pronásledování poskytnout ochranu, ale tato snaha státu musí být efektivní a ochrana pro oběti rychlá a především dostupná. Zároveň je přesvědčen, že jeho nucené vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, např. Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož by představovalo vážný zásah do jeho soukromého a rodinného života. Vzhledem k existenci relevantních rodinných vazeb mezi žalobcem a jeho družkou, se kterou žije již 3 roky ve společné domácnosti, podílí se na výchově jejího dítěte a plánuje s ní založit rodinu, se domnívá, že v případě zamítnutí jeho žádosti o mezinárodní ochranu lze očekávat nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Jinak v doplňující žalobě setrval na pochybení žalovaného správního orgánu tak jak uvedl v žalobě ze dne 25.6.2012 a navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31.10.2012 uvedl, že za žalobní body jsou vyjmenovávána jednotlivá ustanovení správního řádu, která zakládají povinnosti správního orgánu ve správním řízení. V doplnění žaloby žalobce namítá, že splňuje minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14 a), jelikož jeho vycestování by mu mohlo způsobit vážnou újmu v podobě ohrožení ze strany vymahačů dluhů v krajině jeho původu. Zároveň uvádí, že i v případě, že by se obrátil na policii, tato mu není schopna zajistit dostatečnou ochranu. Zároveň by jeho nucené vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, např. Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, jelikož by představovalo vážný zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Žalovaný popřel oprávněnost žaloby, nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. Odkazuje plně na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. V doplnění žaloby doručenému soudu dne 5.10.2012 žalovaný uvádí, že není zřejmé, zda-li byl jmenovaný k tomuto doplnění ze strany soudu vyzván. Pokud nikoli, má za to, že se jedná o rozšíření žaloby, a to minimálně o skutkové důvody žalobních bodů, učiněné však až po lhůtě pro podání žaloby. Zároveň k těmto bodům uvádí, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci. Jak je zřejmé z výpovědi žalobce, tento odcestoval z ekonomických důvodů, jeho obavy z věřitelů nelze shledat relevantními, navíc ve správním řízení žalobce na rozdíl od žaloby uvedl, že by v případě potíží mohl žádat o pomoc policii a ani netvrdil, že by mu tato měla být odepřena.

Žalovaný se nemůže ztotožnit ani s námitkou týkající se rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný se zabýval tvrzeným vztahem žalobce k jeho družce a jejímu dítěti, neshledal však, že by tento byl hodný ochrany dle Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Při hodnocení této otázky se nezabýval pouze tím, že žalobce nezná

správná data narození družky a jejího syna. Zhodnotil všechny okolnosti daného případu, přičemž nelze přehlédnout, že během jejich údajného tříletého vztahu družba zplodila dítě s jiným mužem, nikoliv se žalobcem a navíc, jak je patrné z výpisu CIS, tento biologický otec dítěte se zdržuje na stejné adrese jako družka žalobce a její syn. Žalovaný trvá na správnosti a zákonnosti vydaného rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Při přezkoumávání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní) ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce si dne 1.6.2012 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve které uvedl, že je státním příslušníkem (dále), národnosti a nevyznává žádné náboženství. Není ani nikdy nebyl členem žádné politické strany či jiné organizace. V roce 2011 byl v ČR odsouzen k tříletému podmíněnému trestu odnětí svobody za ublížení na zdraví. Je svobodný a bezdětný, ve žije matka a bratr. V ČR má družku. Má základní vzdělání, pracoval v dělnických profesích, vojenskou základní službu nevykonával, jelikož nemusel nastoupit. Svoji vlast opustil 28.3.2008 z ekonomických důvodů. Letěl přes do ČR, přicestoval dne 29.3.2008. Jde o jeho cílovou zemi. V ČR má přítelkyni, se kterou plánuje založit rodinu. Za dobu pobytu v cizině se se zastupitelským úřadem své vlasti nespojil, žádný vztah nenavázal, a nikdy v minulosti o mezinárodní ochranu nežádal. O mezinárodní ochranu se rozhodl požádat proto, že by ve měl těžký život. Zde má práci a přítelkyni. V případě návratu do vlasti se obává věřitelů, od kterých si vypůjčil peníze na cestu do ČR. Dluh dosud nesplatil. Jeho zdravotní stav je dobrý. Ve vlastnoručně psaných důvodech uvedl obdobné skutečnosti.

Dne 6.6.2012 s ním byl proveden pohovor, a to na jeho žádost ve jazyce za přítomnosti kvalifikovaného tlumočníka. Žadatel zopakoval svoji údaje o svém příletu a vysvětlil, že měl české vízum ale neví jaký druh. To mu vyřizoval jeho známý, který mu poskytl veškeré podklady. S vycestováním žádné problémy neměl. Má zde přítelkyni, se kterou žije už asi 3 roky a stará o jejího syna a vrátit se do vlasti nehodlá. Návratu se obává z toho důvodu, že má ve své vlasti nezaplacené dluhy a k prodloužení platnosti svého pobytu neměl v době jeho ukončení dostatek finančních prostředků. Zůstal doma u přítelkyně a následně se rozhodl, že jedinou možností je požádat o azyl. Žádost o azyl ihned po svém příjezdu nepodal, protože nevěděl jako to má udělat. Potvrdil, že ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány. Ve společném návratu s družkou do vlasti brání žadateli to, že má obavy, aby kvůli nesplaceným dluhům neměl potíže a družka se s ním vrátit nechce. Mohl by se sice v případě potíží obrátit se svou žádostí o pomoc na policii, ale než tato by zasáhla, mohlo by být už pozdě.

Podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a), zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Soud zjistil, že správní orgán rozhodující ve věci si shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost žalobce posouzena. Všechny níže uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. V souladu s ust. § 36 odst. 3, správního řádu v platném znění byla žadateli poskytnuta možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán vycházel z žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru, informací z Cizineckého informačního systému (CIS), Informace MZV ČR č.j. ze dne 7.7.2011, k č.j. a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa,“. Žadatel svého práva využil a dodat nic nechtěl.

Soud konstatuje, že z výpovědi žalobce nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodu pro azylové řízení významným. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu v platném znění je totiž taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti uvedené žalobcem, tedy jeho obavě z věřitelů, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Sám vypovídal, že jakékoliv potíže se státními orgány ve vlasti neměl, odcestoval z ekonomických důvodů a po vypršení platnosti povolení k pobytu ČR neopustil. Sám potvrdil, že v případě potíží by se ve vlasti mohl obrátit na policii. Za další důvod své žádosti o mezinárodní ochranu označil svůj vztah k družce žijící v ČR. Soud též dospěl k závěru, že žádost podaná žalobcem byla vedena motivem legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR a právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR. Právní úprava pobytu cizinců na území ČR vychází ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v platném znění, jehož institutu ostatně žalobce využíval. Dále soud odkazuje na rozsudek NSS v Brně č.j. 2Azs 137/2005 ze dne 9.2.2006, ve kterém mimo jiné je uvedeno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného ale i časového. Z provedeného řízení je naprosto zřejmé, že v případě žalobce taková okolnost nenastala.

Podle ust. § 14 a) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není

ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalobce v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14 a) zákona o azylu.

Soud připomíná, že ze správního spisu vyplývá, že žalobce v jeho vlasti pronásledování z výše uvedených důvodů nehrozí pouze se obává pronásledování ze strany soukromých osob (věřitelů), kterým dluží peníze. Z vlasti odešel z důvodu ryze osobních a svoji žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal pouze ve snaze o legalizaci svého dalšího setrvání na území ČR. Žalobce měl možnost se domoci svých práv a ochrany prostřednictvím orgánů a institucí, které jsou k tomu v jeho vlasti určeny – především policie, jí nadřízených orgánů, soudů, nevládních organizací, popřípadě i ombudsmana. Žalovaný se také zabýval možností případného pronásledování žalobce po jeho návratu z důsledku podání žádosti o mezinárodní ochranu ČR, přičemž shledal, že pokud se vietnamský občan neúspěšně ucházel o azyl v cizině, v jeho vlasti mu nehrozí ze strany správních orgánů nějaké způsoby perzekuce, znevýhodňování nebo diskriminace.

Soud se neztotožňuje s námitkou žalobce týkající se rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalovaný se zabýval vztahem žalobce k jeho družce a jejímu dítěti a neshledal však, že by tento byl hodný ochrany dle úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dle názoru soudu zhodnotil všechny okolnosti daného případu, přičemž nelze považovat za nesprávné, když zjistil, že během soužití žalobce se svoji družkou, tato zplodila dítě s jiným mužem a z výpisu CIS tento biologický otec dítěte se zdržuje na stejné adrese jako družka žalobce a její syn. Soud se přiklání k tomu, že jednal žalobce i v tomto případě účelově.

Co se týče citování jednotlivých ustanovení správního řádu zde žalobce nespecifikoval přímo konkrétní pochybení správního orgánu a soud ani pochybení ze strany správního orgánu neshledal.

Na základě provedeného šetření z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se zabýval situací žalobce po návratu do země původu, vypořádal se rovněž s tvrzením nebezpečí vážné újmy, přičemž některé skutečnosti (bezproblémovost návratu do země původu, způsoby a možnosti ochrany žalobce proti postupu policie) řádně vyhodnotil i pro účely udělení doplňkové ochrany, byť jeho úvahy v tomto směru jsou uvedeny v části odůvodnění týkající se udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu. Rozhodnutí žalovaného ve vztahu k neudělení doplňkové ochrany by bylo dostačující a tudíž přezkoumatelné, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí jako celku zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti a věc po právní stránce správně posoudil.

Soud přezkoumal napadené správní rozhodnutí včetně řízení předcházejícího vydání v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 71 odst. 1 a § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že na základě shora uvedených závěrů nelze žalobní námitky hodnotit jako důvodné ve vztahu k posouzení zákonnosti a věcné správnosti. Soud neshledal, že by správní orgán postupoval v rozporu s právními předpisy, proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s. Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. února 2013

JUDr. Jarmila Ďásková, v. r.
Samosoudkyně